

ಪ್ರೀತಿ

■ ಭಗವತಿ ಪ್ರಸಾದ್ ದ್ವಿವೇದಿ

ವಿನಯಾಜಿಯವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅನೌಪಚಾರಿಕ ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ವಿನಯಾಜಿ ಸೇರಿ ಐದಾರು ಕವಿಗಳು. ಅಲ್ಲೇ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ವಿನಯಾರವರ ಮನೆಯ ಆಳು ಭಗವಾ ಕೂಡ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಮೊದಲಿಗೆ ಪ್ರಣಯಾಜಿ ಒಂದು ಪ್ರೇಮಗೀತೆಯನ್ನು ಓದಿ ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ನಿವೇದನೆಯ ಒಳಾರ್ಥವನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತ ಹೇಳಿದರು '...ನನ್ನ ಪ್ರೇಯಸಿ ಪ್ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಗಿದ್ದಳು. ನಂತರ ಏನಾಯಿತೋ ಏನೋ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಬದಲಾಗಿಬಿಟ್ಟಳು'. ಎಲ್ಲರೂ ಛೇ...ಛೇ...ಎಂದರು. ನಂತರ ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ ಪ್ರೀತಿ-ಪ್ರಣಯದ ಚರ್ಚೆ-ವಿಮರ್ಶೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿತು. ಈಗ ಕವಿ ಸಮರ್ಥರ ಸರದಿ. ಅವರು ತಮ್ಮ ತುಟಿಯ ಮೇಲೆ ಗುಲಾಬಿಯನ್ನೇ ಅರಳಿಸುತ್ತ ಹೇಳಿದರು

'...ನಾನು ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿಯ ಪ್ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅವಳನ್ನು ಕಾಣಲು ತಹತಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಆಕೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ...' ಉಳಿದ ಕವಿಗಳು ...ಪಾಪ, ಹೀಗಾಗಬಾರದಿತ್ತು... ಎಂದು ಮರುಗಿದರು. ಕವಿ ವಿಕರಾಳರು ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತಾರೆಯೇ...! ಅವರೂ ಸಹ ತಮ್ಮ ಗತಪ್ರೇಮದ ಪುರಾಣವನ್ನು ತೆರೆದರು. '...ನೋಡಿ, ನನ್ನದು ವಿಲಕ್ಷಣ ಪ್ರೀತಿ. ನಾನು ಪ್ರೀತಿಸಿದ ಹುಡುಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಹುವಾಗಿ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಪ್ರೇಮವೇ ತನಗೆ ಸರ್ವಸ್ವ ಎಂದು ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ನೀಡಿ, ನೀನು ಬರುವವರೆಗೂ ಕಾಯುತ್ತೇನೆ ಎಂದಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಆಕೆಯ ತಂದೆ ಅವಳ ಇಚ್ಛೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಬೇರೆಯವನೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿಯಿತು. ನಾನು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ

ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ... ಪ್ರೀತಿ ಹಸುರಾಗಿಯೇ ಇದೆ.' ಉಳಿದವರು 'ಛೇ... ದುರಂತ...' ಎಂದರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಉಪ್ಪು-ಖಾರ ಹಚ್ಚುತ್ತ ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟರು. ಈಗ ಅವರೆಲ್ಲರ ದೃಷ್ಟಿ ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಭಗವಾ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಯಿತು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬರು ಭಗವಾನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. '...ಏನಪ್ಪಾ...! ನೀನೂ ಕೂಡ ಏನಾದ್ರೂ ಪ್ರೇಮ-ಗೀತೆ ಅಂತಾ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ...?' ಭಗವಾ ಹೇಳಿದ: 'ಹೌದು ಧಣಿ, ನಾವು ಕೂಡ ಪ್ರೀತಿ-ಪ್ರೇಮ ಅಂತಾ ಮಾಡ್ತೇವೆ. ಆದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ದುಡಿದು ತಿನ್ನೋ ಅನ್ನದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ...'

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in